

6 Μαρτίου 2015

Γιατί όμως οι άνθρωποι δεν θέλουν το Σταυρό του Χριστού και απορρίπτουν τους χριστιανούς, που πιστεύουν σε Εκείνον;

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Σταυρός του Χριστού μας διδάσκει μια μεγάλη αλήθεια. Ότι η χριστιανική ζωή δεν είναι εύκολη. Ότι κρύβει διωγμό. Απόρριψη. Κόπο και λύπη κατά κόσμον.

Ο απόστολος Παύλος, γράφοντας στους Γαλάτες, διαλύει κάθε ψευδαίσθηση ότι η πίστη στο Θεό εξασφαλίζει άνεση και ευχάριστη πορεία. «Όσοι θέλουν να αποκτήσουν καλή φήμη στους ανθρώπους, αυτοί σας υποχρεώνουν να περιτέμνεστε, με μόνο στόχο να μην καταδιώκονται από τους Ιουδαίους εξαιτίας του σταυρού του Χριστού» (Γαλ.6, 12).

Όσοι ήταν χριστιανοί, καταδιώκονταν από τους Ιουδαίους εξαιτίας της πίστης στο Χριστό και στο σταυρό Του, που για τους Ιουδαίους ήταν «σκάνδαλο». Γνωρίζουμε από την Ιστορία ότι και οι ειδωλολάτρες καταδίωξαν τους χριστιανούς, εξαιτίας της πίστης τους στο Χριστό και στο Σταυρό, που για εκείνους ήταν «μωρία». Δύσκολος λοιπόν ο δρόμος της πίστης και όχι ευχάριστος κατά κόσμον.

Γιατί όμως οι άνθρωποι δεν θέλουν το Σταυρό του Χριστού και απορρίπτουν τους χριστιανούς, που πιστεύουν σε Εκείνον;

Διότι ο Σταυρός μας υπενθυμίζει ότι το νόημα της ζωής μας βρίσκεται στη θυσία. Και δεν είναι μόνο η προτίμηση να παραιτηθούμε από τη ζωή αν αυτή απαιτεί από εμάς να απαρνηθούμε την πίστη μας. Η θυσία έχει να κάνει και με την παραίτηση

από τα δικαιώματά μας, από το θέλημά μας. Και δεν είναι εύκολο για κανέναν να αποδεχθεί μια τέτοια θυσία. Όταν μάλιστα από όλους τονίζεται ότι θα πρέπει να βρίσκουμε το δίκιο μας και να το υπερασπιζόμαστε με κάθε τρόπο, ότι η κοινωνία και ο κόσμος περιφρονούν και περιθωριοποιούν όσους προτιμούν να συγχωρούν εκείνους που τους βλάπτουν και να μην

ανταποδίδουν το κακό, ακόμη κι αν βγαίνουν ζημιωμένοι ως προς το κάθε λογής συμφέρον, ο δρόμος του σταυρού φαντάζει δυσκολότερος. Όταν ο κόσμος θεωρεί πως η ικανοποίηση που τα πάθη μάς προσφέρουν είναι αυτή που δίνει ευχαρίστηση και ομορφιά στη ζωή, το να παραιτηθούμε από το ίδιο θέλημα και να ακολουθήσουμε τον Χριστό στο σταυρό αποτελεί έλεγχο για τον άνθρωπο που δεν πιστεύει. Και ο έλεγχος δεν προβληματίζει συνήθως καλώς. Αντιθέτως, επειδή οι μη πιστεύοντες στο σταυρό θέλουν να δικαιολογήσουν τον εαυτό τους για το σκοτάδι, στο οποίο επέλεξαν να ζήσουν, απορρίπτουν εκείνους που διαλέγουν την οδό που οδηγεί στο Φως της ζωής.

Ο Σταυρός ακόμη μας υπενθυμίζει ότι υπάρχει ένα πρότυπο, στο οποίο καλούμαστε να μοιάσουμε. Κι εμείς συνήθως έχουμε πρότυπα τους εαυτούς μας ή ό,τι ενσαρκώνει το ιδανικό του παρόντος. Υλικά αγαθά, πρόσβαση στη γνώση και την πληροφορία, συνθήκες ζωής και το μεγάλο ερώτημα «γιατί ο άλλος να έχει περισσότερο από εμένα;» αποτελούν ιδανικά του κόσμου τούτου, τα οποία, ενσαρκωμένα σε πρόσωπα διάσημα, μάς κάνουν προς τα εκεί να στρεφόμαστε. Ο Σταυρός μας υπενθυμίζει ένα πρότυπο μοναδικής ταπείνωσης, τον Θεό που γίνεται άνθρωπος, «κενώσας εαυτόν», και που διάλεξε να πεθάνει για τον άνθρωπο, να έρθει δηλαδή αντίθετα στην ίδια του την φύση. Ο χορηγός της ζωής γεύθηκε την πικρίλα του θανάτου. Το σημείο του Σταυρού μας υπενθυμίζει ότι έχουμε πρότυπο αιώνιο και ανεπανάληπτο και μας καλεί να Τον ακολουθήσουμε. Όμως εμείς επαναλαμβάνουμε συνεχώς την ιστορία της πτώσης μας. Διαλέγουμε να αυτοθεωνόμαστε και να μην ακολουθούμε τον Θεό μας.

Ο Σταυρός, τέλος, μας υπενθυμίζει ότι η ύπαρξή μας χρειάζεται να προσανατολιστεί στην αιωνιότητα. Ότι δεν σταματά η ζωή μας την ώρα του θανάτου. Αλλά για να ζήσουμε την πορεία προς την Ανάσταση και την αθανασία, χρειάζεται να θυμόμαστε τις εντολές του Θεού και να αγωνιζόμαστε να τις κάνουμε πράξη. Και αυτός ο δρόμος φαντάζει ιδιαίτερα οπισθοδρομικός. Οι άνθρωποι επιδιώκουμε την αυτο-ελευθερία. Δεν θέλουμε κανέναν πάνω από το κεφάλι μας. Θεωρούμε τις εντολές του Θεού δέσμευση, ιδίως την αγάπη. Και ό,τι δεν καταλαβαίνουμε ή ό,τι έρχεται σε αντίθεση με το φρόνημα της σαρκός μας μάς οδηγεί στο να το μειώνουμε και να το διαγράφουμε από τη ζωή μας.

Οι Γαλάτες παρασύρονταν από εκείνους τους χλιαρούς εξ Ιουδαίων χριστιανούς που πίστευαν ότι με το τέχνασμα της περιτομής θα γλίτωναν από την μήνη των παραδοσιακών Ιουδαίων. Ότι για όσους οι χλιαροί θα έπειθαν να περιτμηθούν, οι

παραδοσιακοί και ζηλωτές Ιουδαίοι θα έδειχναν επιείκεια γιατί θα έκαναν και τους υπόλοιπους χριστιανούς όμοιους με τους Ιουδαίους τουλάχιστον ως προς την περιτομή. Ότι ο χριστιανισμός θα ήταν μία ιουδαϊκή αίρεση, στα όρια του ανεκτού. Ο Παύλος όμως απορρίπτει αυτή τη νοοτροπία. Η μόνη οδός είναι η καύχηση για το Σταυρό που οι φανατικοί Ιουδαίοι απέρριπταν. Δεν έχει νόημα κάποιος να κρύβει την ταυτότητά του ούτε να προσπαθεί να την ωραιοποιήσει, για να γίνει αρεστός.

Είμαστε χριστιανοί σήμερα και σε κάθε εποχή σημαίνει ότι καλούμαστε να ακολουθήσουμε την οδό του σταυρού. Να την διακηρύξουμε έργοις και λόγοις. Χωρίς τεχνάσματα. Χωρίς δήθεν προσαρμογές στη νοοτροπία του κόσμου. Αλλά με σαφήνεια. Με προσανατολισμό στη θυσία, στην ακολουθία του προτύπου μας που είναι ο Χριστός και στην τήρηση των εντολών του Ευαγγελίου. Αυτός είναι και ο γνήσιος εκκλησιαστικός δρόμος και τρόπος. Και σε μια εποχή κατάρρευσης των ψευδαισθήσεων, αξίζει να εντρυφήσουμε στην αυτοσυνειδησία μας και να διαλέξουμε και πάλι την Σταυρώσιμη πορεία. Γνωρίζουμε ότι την συνοδεύει η Ανάσταση. Χρειάζεται όμως τόλμη, για να μπορέσουμε να υπερνικήσουμε δισταγμούς, ψευδαισθήσεις και ωραιοποιήσεις. Και ο Κύριος θα είναι μαζί μας.

πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr